

שממשיכים מג"פ תחתונים דנה"י דאמא הבונים את נה"י דז"א, בכדי לתקן ולכונן את ג' קוי המלכות, (דְּהָא עַד הַשְׁתָּא בְּגִלּוּתָא אֲשַׁתְּכַחַת עֲמָנָא) **בְּאֵר חֲפְרוּהָ שָׂרִים,** **דְּאוּלִּידוּ לָהּ אֲבָא וְאִימָא** ומש"כ 'באר חפרוה שרים', היינו שאבא ואמא הנקראים שרים הולידו ותיקנו את המלכות הנקראת באר, (לְעִילָא) **פְּרוּהָ נְדִיבִי הָעַם, אֱלִין אֲבָהֶן, דְּאֶקְרוּן** (תהלים מז) **נְדִיבֵי עַמִּים** ומש"כ 'כרוה נדיבי העם', הם האבות הנקראים נדיבי עמים, דהיינו שב' הידים דחו"ג דאמא הנקראים אבות, ירדו ונעשו בחינת מ"ן ביסוד דמלכות, בסוד 'כוננו ידך' (ע"ח של"ב פ"ז). **פְּרוּהָ, אֲתֵר לְאוּדוּוּנָא בְּהַ מְלִכָא, בְּבִרְכָן** ומש"כ 'כרוה', היינו שהם כרו ותיקנו את יסוד דנוק' שיקבל המ"ן שהוא מקום שמתייחד עימה המלך ז"א, בכדי להמשיך לה שפע ברכות. **וּבְמָה הוּא זְוּוּנָא** ובמה ז"א מתייחד עימה. **בְּמַחֲוּקָן, דָּא יִסּוּד** אלא הוא בכח המחוקק שהוא יסוד דז"א. **בְּמַשְׁעֻנוּתָם, דָּא נִצֵּחַ וְהוּד** ומש"כ 'במשענוותם', הם הנו"ה הסומכים את היסוד להתייחד עם נוק', ועי"כ מבח נה"י דז"א נשלמת הנוק' במוחיה בסוד י"ס ואזי היא ראויה להתייחד עמו פב"פ (ע"ח שם), **מֵעִילָא לְתַתָּא** ובזה הוא סוד המשכת השפע ממעלה למטה, דהיינו שניתן בנוק' המוחין מז"א למעלה בכדי שתתייחד עימו פב"פ. **וּמִמְדַּבֵּר מִתְנַה** ומש"כ 'וממדבר מתנה', הוא סוד הנוק' הנקראת מדבר שהיא עולה להתחבר ע"י היסוד דז"א הנקרא מתנה ע"ש שיש בו את החו"ג דאו"א, **וּמִמְתַּנָּה נַחְלִיאַל** ומש"כ 'וממתנה נחליאל', הוא סוד עליית המלכות מיסוד דז"א לת"ת שבו, הנקרא נחליאל ע"ש שהוא נוטה לנחל חסד הנקרא א"ל (מק"מ), **וּמִנְחֵלִיאַל בְּמוֹת** ומש"כ 'ומנחליאל במוות', הוא סוד עליית המלכות מהת"ת אל חב"ד דז"א הנקראים במוות ע"ש שהם כבמות ע"ג הז"ת.

הָא קְשׁוּרָא שְׁלִימָא, קְשׁוּרָא דְמַהֲימְנוּתָא, קְשׁוּרָא
קַיִימָא דְכָלָא בִּיהּ וּבִזָּה נִמְצָא שֶׁהַמַּלְכוּת הִיא בְּקֶשֶׁר כָּל הַיָּס דּו"א כְּאֶחָד
לְהַתִּיחָד עִמּוֹ פב"פ, וּבִזָּה נִקְשַׁרְתָּ הַמַּלְכוּת כְּאֶחָד הַנִּקְרָאִת אֲמוֹנָה בִּיחּוּד הַשְּׁפַע שֶׁל הַמוֹחִין
מִנְה"י דְּבִינָה, וּבִזָּה הוּא סוּד קֶשֶׁר קַיִים שֶׁהַכָּל נִכְלָל בּוֹ וְהוּא סוּד שְׁפַע אָבָא וַא"א הַמְשַׁפְּעִים
בָּה (מק"מ).

עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לֹמַר שִׁירָה שְׁלִימָה בְּסוּד מ"ן דְּמַלְכוּת

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְמִימַר שִׁירָתָא
שְׁלִימָתָא. שִׁירָתָא דְכָלִּיל כָּל שְׁאָר שִׁירֵין אָמַר רַבִּי

יוֹסִי עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לֹמַר שִׁירָה שְׁלִימָה בְּסוּד מ"ן דְּמַלְכוּת שֶׁהִיא סוּד שִׁירָה הַכּוֹלֶלֶת אֶת
כָּל הַשִּׁירִים, דִּהֲיִינוּ שֶׁהִיא כּוֹלֶלֶת וְכּוֹנֶסֶת אֶת כָּל שְׁפַע ז"א הַנִּקְרָא שִׁיר, שְׁבִזָּה הִיא כּוֹנֶסֶת
וְכּוֹלֶלֶת אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, וַאֲמַרְתֶּם בַּיּוֹם
הַהוּא הוֹדּוּ לָהּ קִרְאוּ בְּשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתֶיהָ
וְזֶהוּ מִש"כ בְּפִסּוּק וַאֲמַרְתֶּם וְגו', דִּהֲיִינוּ שֶׁאֵזַר יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁמוֹ דְּמַלְכוּת בְּסוּד מ"ן בְּכַדִּי
לְהוֹדִיעַ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתֶיהָ בְּסוּד שְׁפַע הַמ"ד שִׁישְׁפִּיעַ לְבָנָיו יִשְׂרָאֵל. בְּהַהוּא זְמַנָּא
כְּתִיב, (זְכַרְיָה יד) וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא וְהָיָה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד וּבְאוֹתוֹ הַזֶּמֶן יֹאמַר וְהָיָה ה' וְגו',

דִּהֲיִינוּ שֶׁאֵזַר יְהוָה אֶחָד דּו"א בִּיחּוּד אֶחָד עִם שְׁמוֹ שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת בִּיחּוּד שְׁלֵם פב"פ.
וְכְּתִיב (תְּהִלִּים קכו) אָז יִמְלֹא שְׁחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה, אָז
יֹאמְרוּ בַּגּוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהִים וְכֵן יֹאמַר אֵזַר יִמְלֹא

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

וגו', דהיינו שאז תמלא לשוננו רינה על גודל הטובות מאתו יתברך, ויאמרו הגוים הגדיל ה' לעשות טובות בישראל בניו בב"א (רמ"ק). **בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.**

פֶּרֶשֶׁת הָאֲזִינוּ

כנסת ישראל אומרת לקב"ה אני ישנה במדבר וליבי ער בכניסה לארץ ישראל **הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אֲמַרְי פִּי,** (דברים לב) **רְבִי יְהוּדָה פָּתַח** לבאר את מש"כ, (שיר השירים ה) **פָּתַחְתִּי אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עָבַר וְגו', בִּקְשָׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קָרָאתִיו וְלֹא עָנָנִי** ואמר רבי יהודה. **מָה בְּתִיב לְעִילָא. אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר וְגו' מָה נֹאמַר לִפְנֵי כֵן, אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר וְגו'. אֲנִי יִשְׁנָה, אֲמַרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. אֲנִי יִשְׁנָה, מִפְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, בְּזִמְנָא דְאִזְלִנָא בְּמִדְבָּרָא** ואמר רבי יהודה שמש"כ 'אני ישנה', פירושו שאמרה השכינה הנקראת כנסת ישראל לקב"ה ז"א, אני ישנה ממצות התורה

בזמן שהלכתי במדבר, מאחר שאת רוב המצוות לא יכלו ישראל לקיים במדבר, אלא עד שהם נכנסו לארץ. **וְלִבִּי עַר, לְאֶעְלָא לְאַרְעָא, לְמַעַבְדַּ לְהוּ** (גימטריא) **דְּהָא כָּל פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא בְּאַרְעָא מְשִׁתְּכִין** ומש"כ 'ולבי ער', פירושו שמכל מקום הייתי ממתנינה שיכנסו ישראל לארץ בכדי שיקיימו את המצוות, מאחר שכל מצוות התורה נמצאות בקיומם בארץ, והוא טוד יציאת מצרים שהוא

הלימוד היומיומי

בכדי שיכנסו ישראל לארץ ויקיימו את המצוות (אור החמה בשם מהר"ו). קול דודי
דופק, דא משה. דאזכח להו לישראל בכמה ויבוחין,
(דף 97"ו ע"ב) בכמה קטטין ומש"כ 'קול דודי דופק', פירושו שהוא נאמר על משה
שהיה מוכיח את ישראל, והיה מתווכח עימם במה ויבוחים והיה מתקוטט איתם בכמה מיני
קטטות. דכתוב, (דברים א) אלה הדברים וגו', (דברים ט) ממרים
הייתם וגו'. (דברים ט) ובחרב הקצפתם וגו' והוא כמש"כ בתורה
אלה הדברים וגו' ממרים הייתם עם ה' וגו' ובחורב הקצפתם את ה' וגו'. הלא הוא
דכתוב, (שיר השירים ה) דופק ולכן זהו מש"כ 'דופק', דהיינו שמשה הוכיח את
ישראל כאיש הדופק ומכה בדלת בכדי שישמעו אותו, וכאיש המכה בבנו ומוכיחו (אור
החמה בשם מהר"ו).

תוכחת משה באהבה לעם ישראל

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל, ברחימותא
הו כל מלוי והגם שמשה הוכיח את ישראל, מכל מקום תוכחתו היתה
באהבתו לישראל, דכתוב, (דברים ז) כי עם קדוש אתה ליי'
אלהיך. ובך בחר יהוה אלהיך להיות לו לעם וגו', (דברים
יד) בנים אתם ליי' אלהיכם, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי'
וכמש"כ 'כי עם קדוש אתה לה' אלהיך', וכ"כ עוד ובך בחר ה' וגו' וכ"כ עוד ואתם הדבקים
בה', וכל זה הוא בכדי להראות חיבתו עליהם ועי"כ הם ישמעו לתוכחתו מאהבתו אותם,
ובזה הם יגיעו לשלימות ויזכו בעולם הבא. ועל דא (דברים כז) ושמעת בקול
הלימוד

היומם